

HAJDUSKA ISTVÁN
alezredes

A GYŐZELEM NAPJA IS A BÉKEHARC ÖSZTÖNZŐJE

Hat évvel ezelőtt, 1945 május 8-án a hitleri Németország szétvert hadseregének maradványai feltétel nélkül letették a fegyvert és megadták magukat: a világraszóló győzelem, amelyet Sztálin generalisszimusz, a zseniális hadvezér és a dicsőséges Szovjet Hadsereg a fasiszta hadak felett aratott, megpecsételődött.

Akkor már hat napja lengett a sarlós-kalapácsos vörös lobogó a berlini Reichstag tetején és a golyóverte, füstös, kietlen romok egy cseppet sem hasonlítottak az egykori büszke és félelmetes épülettömbhöz, ahol Hitler, a világuralmi örület megszállottja szövögette nemrég cézári álmait. A „csodafegyver” Göbbels egyéb hazugságaival egyetemben a lomtárba került. A náci ármádia, amely Hitler rikácsoló parancsszavára olyan pec-

kesen lépdelt Páris, Róma, Bécs, Brüsszel, Hága, Osló és a többi európai főváros utcáin és amely olyan magabiztosan csörtetett Moszkva felé, most piszkos, szakállas, leverte és gyűrött katonákra hullott szét, akik engedelmesen feltartott kézzel ballagtak a sztálingrádi, kurszki, königsbergi, berlini hősök szuronyai előtt a hadifogoly gyűjtőhelyek felé.

A Szovjet Hadsereg döntő csapásai alatt megszelídültek az oly félelmetes „tigrisek”, jajgatássá változott a zuhanóbombázók nemrég dermesztő vijjogása, a szovjet harcosok szuronyainak hegye szappanbuborékként pukkanasztotta szét a milliomosok álmát, akik New Yorkban, a fasiszta bombáktól megrongált Londonban, a náci csizma alatt szenvedő Párisban, a német győzelemért imádkoztak és akik tajtékzó dühvel, bármi áron kívánták a Szovjetunió leigázását, a szocializmus elpusztítását.

Nagyszerű nap volt ez. A lidérces győtrelemből feléledt emberiség, a dolgozók milliói, az egyszerű emberek ujjongva ölelték, dédelgették a hősöket: Sztálin katonáit, a szocialista szovjet haza pompás fiait. Szabadságot, békét hoztak mindenhová, ahová betették a lábukat. Ezen a napon Sztálin neve, a dicsőséges felszabadító Szovjet Hadsereg neve, a hatalmas Szovjetunió neve mindörökre összeforrt a győzelem, szabadság, a béke nevével.

Sztálin generalisszimusz 1945 május 9-én a néphez intézett szövegében adta hírül, hogy elérkezett a Németország fölött aratott győzelem nagy napja.

„Most már teljes joggal kijelenthetjük, — mondotta Sztálin —, hogy eljött Németország végleges szétzúzásának történelmi napja, népünk nagy győzelmének napja a német imperializmus fölött.

A hazánk szabadságáért és függetlenségéért hozott nagy áldozat, a háború folyamán népünk által átélt mérhetetlen nélkülözés és szenvedés, a haza oltárán áldozatul hozott megfeszített munka a hátszágban és a fronton — mindez nem volt hiábavaló, mindezt az ellenségen aratott teljes győzelem koronázta. A szláv népek évszázados harca létükért és függetlenségükért a német hódítók és a német zsarnokság fölött aratott győzelemmel fejeződött be.

Mostantól kezdve Európa fölött a népek szabadságának és a népek közti békének nagy zászlaja leng.”

De az Elbán túl, ahol a „szövevényesek”, az amerikai és angol csapatok vezérkarai tanyáztak, már ezen a dicsőséggel teli és boldog napon, kifejezésre juttatták a Wall Street és a londoni tőzsde urainak hadvezérei, hogy ők másképpen vélekednek Európa és az emberiség jövődjéről, a béke nem kenyerük nekik és szívesen „felejtene”, ha a Szovjetunióról van szó.

Eisenhower tábornok 1945 május 8-án meghökkenítő hadparancsot intézett az amerikai katonákhoz. Így emlékezett meg az amerikai tábornok a nagy napról:

„A tengeren, a levegőben és a földön elért sikereitek bámulatba ejtették a világot. A győzelem kivívását sok népnek — az amerikai, brit, kanadai, francia, lengyel népeknek és másoknak — vére hullása tette lehetővé.”

Hol voltak akkor már a nyomasztó januári napok, amikor Churchill szinte könyörögve fordult Sztálin felé, hogy a Szovjet Hadsereg mentse meg Eisenhowert és Teddert, akik „a kezdeményezést ideiglenesen elvesztették” Nyugaton. Hogyan is emlékezhetett volna Eisenhower, Churchill január 17-i táviratára, amelyben a következőket írta Sztálin generalisszimusznak:

„Öfelsége kormánya nevében tiszta szívemből hálánkat és jókívánságainkat szeretném nyilvánítani a keleti fronton indított gigászi támadásuk alkalmából. Kétségtelenül ismeretesek Ön előtt Eisenhower tábornok tervei és az is, hogy milyen mértékben tartotta őt vissza ennek megvalósításában Rundstedt zavartkeltő támadása...”

Eisenhower tábornok májusban a Szovjet Hadsereget és a szovjet népet, amely kivívta a világraszóló győzelmet, amely megmentette őt a német fasiszta csapatok halálos öleléséből, már az „és mások” kategóriájába sorolta, mert már akkor Eisenhowerék megtették az első lépéseket a népek becsapása, az árulás, a rágalom politikája felé

A hitlerista Németország leverésének sikeres befejezése után Berlin közelében, Potsdamban ült össze a három hatalom konferenciája. A potsdami konferencia feladata az volt, hogy biztosítsa a tartós és igazságos békét, hogy Németország soha ne lehessen többé új világháború okozója és eszköze. A potsdami értekezleten határozatot hoztak a hatalmak Németország hadiüzemeinek leszereléséről, a háborús bűnösök megbüntetéséről, a német államapparátus és közigazgatás náciitlanításáról és elhatározta, hogy olyan békeszerződési feltételeket dolgoznak ki Németország számára, amely biztosítani tudja a tartós békét, a népek biztonságát, s lehetetlenné teszi a német imperializmus feltámadását.

Eisenhower május 8-i parancsa előrevetette árnyékát annak, hogyan értelmezik Amerikában és Angliában a szövetséget és mennyire hűek az amerikai és angol politikusok, hadvezérek korábbi kijelentéseikhez.

A népek nagy ünnepnapján, a győzelem kivívásának napján, már közberikoltott Eisenhower disszonáns hangja és azóta az imperialista politikusok a Wall Street milliárdosainak és milliomosainak utasításai szerint mindent elkövetnek, hogy vérbefojtsák a felszabadult népek boldog, szabad, szép építő munkáját.

Mi lett a potsdami határozatokból? A nyugati hatalmak nyugatnémetországi főbiztosai az elmúlt év végén engedélyt adtak hadianyagok, robbanóanyagok, mérgesgázok, rakétamotor-üzemanyagok, katonai rádióberendezések, tengeralattjárókon használatos radarkészülékek és más katonai felszerelések gyártására. A rajnamelléki tartományok motorgyárai nehéz páncélkocsi motorokat gyártanak. Hamburg közelében a Rocme művek harckocsikat, a glindei fegyvergyár gépfegyverszalagokat és repülőgéppáncélt, a Walter fegyvergyár automata fegyvereket gyárt.

Fostberg, Ulsen, Bremen és Ansbach városokban amerikai irányítással repülők, rádiósok, páncélosok, vegyi harcosok kiképzése folyik. A régi Krupp-féle próbaterepen, Meppen közelében tüzértisztek gyakorlatoznak. „Ipari rendőrség”, „munkászászlóalj”, „megfigyelőszázad”, „polgári vegyesszervezetek csoportjai” és más ilyenfajta együgyű fedőnév alatt mintegy félmilliónyi támadó hadsereg kiképzése folyik.

Hitler legbizalmasabb munkatársai gőzerővel dolgoznak azon, amit 1945-ben abbahagytak — a Szovjet Hadsereg kemény ökolcsapása következtében. Eisenhower, Speidel és Heusinger tábornokokkal együtt beszélt meg a német támadó hadsereg felállításának tervét. Krupp — Hitler ágyúgyárosa — szabad. De szabad Erdmannsdorf, Hitler volt budapesti követe is. Az augsburgi Messerschmidt repülőgépgyárban Willy Messerschmidt, Hitler kedvenc repülőgéptervezője dolgozik.

Miért fáznak úgy a nyugati külügyminiszterhelyettesek Párisban a külügyminiszterhelyettesek tanácskozásán a Szovjetunió első napirendi javaslatától, amely felveti Németország demilitarizálásának kérdését? Azért, mert

a nyugati hatalmak ismét azt a szerepet szánják Németországnak, amit annakidején Hitler számára osztottak ki: legyen a tőkés világ faltörő kosa, amely a Szovjetunió, a szocializmus ellen irányul.

Amíg Nyugat-Németországból háborús tűzfészkét építenek ki az amerikai imperialisták, addig Távol-Keleten, Koreában a nyílt agresszióra tértek át. Az amerikai csapatok azonban Koreában súlyos vereséget szenvedtek. Szertefoszlott Korea lerohanásának terve és a sikertelenségek nagy elégedetlenséget keltettek az USA külpolitikájával szemben az amerikai népben, de kielégzte az USA belső köreinek ellentéteit is és az ellentmondásokat az amerikai-angol tömb táborában. A zsákutcába jutott agresszív amerikai külpolitika következménye volt MacArthur leváltása is. A nagy reklámhadjárat, ami MacArthur elbocsátását kísérte, a népek meglévesztését célozta, mintegy MacArthurra kenve a felelősséget azért a politikáért, amelyet MacArthur Truman rendeletére és beleegyezésével folytatott.

MacArthurt elbocsátották, mert képtelen volt az USA hódító terveit megvalósítani. Ezt a dolgot most Truman úgy igyekszik feltüntetni, mintha MacArthurt azért küldték volna el, mert ki akarta szélesíteni a háborút és Csangkaisek bandáit akarta bevetni Kína ellen.

Az imperialisták aljas, milliók vérére spekuláló politikájába azonban ma egy új erő, a hatodik nagyhatalom: a világot átfogó szervezett béke-tábor szól bele. Elmúltak örökre azok az idők, amikor a népek háta mögött, a népek ellenére lehetett szövögetni emberirtó, gyilkos terveket, csupán azért, hogy a milliárdosok és a milliomosok profitja holnapra is biztosítva legyen. A béke harcosainak eddigi sikerei, de különösképpen Sztálin szavai új és új támadásba viszik a béke katonáit a világ minden pontján.

„A béke fennmarad és tartós lesz — mondotta Sztálin —, ha a népek kezükbe veszik a béke megőrzésének ügyét és végig kitartanak mellette.”

Az egyszerű emberek millióinak szent elhatározása, hogy kezükbe veszik ezt a nagy és igaz ügyet és kitartanak mellette, bármilyen áldozattal, megpróbáltatással jár. A magyar nép e szilárd elhatározását Rákosi Mátyás így fejezte ki a Magyar Dolgozók Pártja II. Kongresszusán:

„Mi, a Magyar Dolgozók Pártja s velünk az egész magyar dolgozó nép, ígérhetjük, hogy lankadatlanul, hűen, erőnket nem kímélve küzdünk tovább a béke frontján s mindenütt ott leszünk, ahol a béke nagy ügyéért küzdeni és áldozni kell.”

Május 8-ika a szovjet nép hatalmas véráldozata és erőfeszítése árán megszerzett béke napja. Ez anap emlékeztető az imperialisták számára, hogy véresre zúzza magát az, aki a szabad népek életére tör. Elkerülhetetlen megsemmisülés a sorsa minden olyan kísérletnek, amely le akar igázni egy olyan nemzetet, amely megízlelte az igazi szabadságot.

De emlékeztető a mi számunkra is. Nemrég ünnepelte a magyar nemzet április 4-ét, felszabadulásának hatodik évfordulóját. Szabadságunkat mi is Sztálinnak, a szovjet népnek, a Szovjet Hadsereg dicső harcainak köszönhetjük. Megtettünk-e mindent azért, hogy szabadságunkkal élve megakadályozzuk, az imperialisták aljas szándékait? Megtettünk-e mindent, hogy tökéletesen elsajátítsuk a sztálini haditudományt? Elég következetesen és szívósan fejlesztjük-e eszmei, politikai színvonalunkat? Lankadatlan buzgalommal harcolunk-e azért, hogy maradéktalanul betartsuk és betartassuk Farkas Mihály vezérezredes, honvédelmi miniszter bajtárs 02. számú parancsát, amelyben a kiképzési év e döntő feladatait tűzte ki eléünk? Erre emlékeztet és feladatunk példás megoldására kötelez bennünket 1945 május nyolcadikának emlékezete.